

V prípade kladnej odpovede na prvú otázku:

Je vnútroštátny súd v konaní o schválení povolenia využitia prevádzkovateľa telekomunikačnej siete povinný zohľadniť nezlučiteľnosť takejto povinnosti, ktorá vyplýva z ustanovenia vnútroštátneho práva, s právom Spoločenstva?

⁽¹⁾ Ú. v. ES L 192, s. 10.

⁽²⁾ Ú. v. ES L 192, s. 32.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Consiglio dello Stato (Taliansko) 21. marca 2007 – Salvatore Aiello a i./Comune di Milano, Sindaco di Milano, Comitato tecnico – scientifico per l'emergenza del traffico e della mobilità nella città di Milano, Provincia di Milano, Regione Lombardia, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Interno, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Euromilano SpA, Metropolitana milanese SpA

(Vec C-156/07)

(2007/C 140/15)

Jazyk konania: taliančina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Consiglio dello Stato

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Odvolaťelia: Salvatore Aiello a i.

Ďalší účastníci konania: Comune di Milano, Sindaco di Milano, Comitato tecnico – scientifico per l'emergenza del traffico e della mobilità nella città di Milano, Provincia di Milano, Regione Lombardia, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Interno, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Euromilano SpA, Metropolitana milanese SpA

Prejudiciálne otázky

1. Treba článok 2 smernice č. 337/1985 ⁽¹⁾, tam kde uvádza, že posúdeniu vplyvov na životné prostredie (PVŽP) podliehajú projekty, ktoré pravdepodobne majú významné vplyvy na životné prostredie, a že tieto projekty sú definované v článku 4, vykladať: v tom zmysle, že každý projekt, ktorý má významný vplyv na životné prostredie, podlieha PVŽP, aj keď nie je zaradený do príloh I alebo II smernice; alebo v odlišnom zmysle, že PVŽP podliehajú iba typy projektov, ktoré sú uvedené v prílohách I alebo II smernice?

2. Stanovuje článok 4 smernice č. 337/1985 tam, kde ponecháva členským štátom možnosť vykonať PVŽP pre typy projektov uvedené v prílohe II na základe individuálneho hodnotenia prípadov alebo podľa vopred stanovených kritérií, berúc do úvahy tiež kritériá stanovené v prílohe III, členským štátom presnú povinnosť či iba možnosť zohľadniť kritériá stanovené v prílohe III?

3. Predstavuje článok 1 prezidentského dekrétu z 12. apríla 1996 presné prebratie článku 4 smernice č. 337/1985 a jej prílohy III talianskym zákonodarcom, keď nestanovil za kritérium, ktoré by určovalo vykonanie PVŽP pre typy projektov uvedené v prílohe II smernice, kumuláciu projektu s ostatnými projektmi uvedenými v prílohe III smernice?

⁽¹⁾ Ú. v. ES L 175, s. 40; Mím. vyd. 15/001, s. 248.

Žaloba podaná 23. marca 2007 – Komisia Európskych spoločenstiev/Rakúska republika

(Vec C-161/07)

(2007/C 140/16)

Jazyk konania: nemčina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Komisia Európskych spoločenstiev (v zastúpení: E. Traversa a G. Braun, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Rakúska republika

Návrhy žalobkyne

— určiť, že Rakúska republika si tým, že na zápis spoločností do obchodného registra na návrh štátnych príslušníkov nových členských štátov EÚ – s výnimkou Malty a Cypru – je potrebné overenie ich postavenia samostatne zárobkovo činných osôb úradom práce alebo predloženie potvrdenia o oslobodení, pričom na overenie takéhoto postavenia v prípade spoločníkov osobnej spoločnosti, ako aj menšinových spoločníkov spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorí vykonávajú pre spoločnosť práce, ktoré sa obvykle vykonávajú v rámci pracovného pomeru, treba vykonať overovacie konanie, počas ktorého, a to najviac tri mesiace, nemožno vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť, nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 43 ES,

— zaviazat Rakúsku republiku na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Článok 43 ods. ES zaručuje každému štátnemu príslušníkovi členského štátu právo usadiť sa v inom členskom štáte, aby tam mohol začať a vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť, ako aj právo založiť a viesť v inom členskom štáte podniky. Ako výraz všeobecnej zásady zákazu diskriminácie podľa článku 12 ES zakazuje článok 43 ES diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti v oblasti samostatných zárobkových činností. Zásada rovnosti zaobchádzania v porovnaní s vlastnými štátnymi príslušníkmi je vyjadrená v článku 43 ods. 2 ES. Podľa tohto ustanovenia zahŕňa sloboda usadiť sa právo začať vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť akéhokoľvek druhu, ako aj založiť a viesť podniky, najmä spoločnosti, na území ktoréhokoľvek iného členského štátu za podmienok stanovených pre vlastných štátnych príslušníkov právom členského štátu, v ktorom dochádza k usadeniu sa.

Na zápis spoločnosti založenej podľa rakúskeho práva na návrh občana členských štátov Európskej únie, ktoré pristúpili 1. mája 2004 – s výnimkou Malty a Cypru – požadovali registrové súdy v Rakúsku overenie jeho postavenia samostatne zárobkovo činnnej osoby. Na rozlíšenie medzi samostatne zárobkovo činnými osobami a závislými pracovníkmi je rozhodujúci „skutočný hospodársky obsah činnosti“. Podľa rakúskej právnej úpravy sa predovšetkým spoločníci osobnej spoločnosti, ako aj spoločníci spoločnosti s ručením obmedzeným s obchodným podielom menším než 25 %, ktorí vykonávajú práce, ktoré sa obvykle vykonávajú v rámci pracovného pomeru, považujú za závislých pracovníkov. Táto domnienka platí až dovtedy, kým miestna pobočka úradu práce na žiadosť spoločníka nerozhodne, že tento spoločník má podstatný vplyv na vedenie spoločnosti. Dôkaz o postavení samostatne zárobkovo činnnej osoby musí predložiť žiadateľ. Až do overenia tohto postavenia na základe rozhodnutia, najviac však tri mesiace, nemôžu dotknuté osoby začať svoju činnosť.

Tento právny predpis je nezlučiteľný so slobodou usadiť sa podľa článku 43 ES. Obmedzuje slobodu samostatne zárobkovo činných osôb z ôsmich nových členských štátov usadiť sa v Rakúsku tým, že im podstatným spôsobom sťažuje založenie spoločnosti bez toho, aby to bolo odôvodnené. Aj keby sa preukázalo, že dotknutý právny predpis má len obmedzenú pôsobnosť, nestráca tým právna úprava svoj diskriminačný charakter. Aj keby štátni príslušníci ôsmich dotknutých členských štátov nemuseli zakaždým a bez výnimky podávať žiadosť, je rozhodujúce, že rakúski štátni príslušníci a štátni príslušníci ostatných členských štátov takú žiadosť nikdy podávať nemuseli. Prechodné ustanovenia dohôd o pristúpení okrem toho stanovili obmedzenie týkajúce sa výhradne voľného pohybu pracovníkov. Pre slobodu usadiť sa nie sú také obmedzenia možné. Skutočnosť, že *ratio legis* príslušnej právnej úpravy spočíva v tom, aby sa zamedzilo obchádzaniu prechodných ustanovení pre voľný pohyb pracovníkov a jej cieľom nie je obmedzenie slobody usadiť sa, nemení nič na tom, že právny predpis v konečnom dôsledku obmedzuje slobodu usadiť sa.

Obmedzenie slobody usadiť sa by mohlo byť odôvodnené podľa článku 46 ES dôvodmi verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia, ako aj, pokiaľ nejde o zjavne diskrimi-

načné opatrenia, naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu. Ako obmedzenie základnej slobody musia byť také opatrenia v každom prípade spôsobilé zaistiť uskutočnenie sledovaného cieľa a pritom neprekračovať hranice toho, čo je na jeho dosiahnutie nevyhnutné. Dotknutá rakúska úprava tieto požiadavky na odôvodnenie nespĺňa.

Neexistujú totiž žiadne dôvody domnievať sa, že obchádzanie prechodných ustanovení štátnymi príslušníkmi ôsmich dotknutých členských štátov, ktorého sa obáva rakúska vláda, by mohlo dosiahnuť také rozmery, že fungovanie rakúskeho pracovného trhu by skutočne bolo podstatne ohrozené. Okrem toho nie je ani jedno z dvoch kritérií posúdenia druhu zamestnania – druh práce a vplyv na vedenie spoločnosti – vhodné na odlíšenie závislého zamestnania od samostatnej zárobkovej činnosti. Čo sa týka nevyhnutnosti obmedzení, z vysvetlení rakúskej vlády nevyplýva, prečo by dodatočná kontrola po zápise spoločnosti nemohla ako menej obmedzujúce opatrenie rovnako splniť zamýšľaný účel.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Corte suprema di cassazione (Taliansko) 26. marca 2007 – Amplificientifica Srl, Amplifin SpA/Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

(Vec C-162/07)

(2007/C 140/17)

Jazyk konania: taliančina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Corte suprema di cassazione

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Dovolateľky: Amplificientifica Srl, Amplifin SpA

Ďalší účastníci konania: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Prejudiciálne otázky

1. Má sa článok 4 ods. 4 posledná časť smernice Rady 77/388/EHS⁽¹⁾ zo 17. mája 1977 vykladať ako ustanovenie nedostatočne presné, ktoré umožňuje členským štátom uplatniť úpravu ním stanovenú za osobitných predpokladov hospodárskych, finančných alebo právnych prepojení medzi rôznymi subjektmi, alebo ako ustanovenie dostatočne presné, ktoré teda ukladá, v prípade, že sa členský štát rozhodol prijať túto úpravu, zaviesť jej uplatnenie na všetky prípady prepojení spoločností v ňom uvedených?